

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15.

Den 1ste Maj 1887.

36te Aargang.

Frafaldet, og Manglerne i Kristenheden.

En af de Aarsager, hvorfor de Sidste-Dages Hellige blive betragtede med Aingeagt af de forskjellige religiøse Sekter, er, fordi de med Bestemthed paaftaa, at den kristne Verden har uden Undtagelse i flere Aarhundreder i sin Blindhed fulgt Menneskenes aandløse, usikre og vilbende Troesformer, i Stedet for den herlige og usejlbare Troeslære med dens medfølgende Velsignelser af usigelig Værdi, som blev indstiftet af Jesus Kristus og hans Apostle. Af den Aarsag have mange brændemærket os som fanatiske Stinhellige og forsmættelige Udbredere af en bespottelig og fordærvelig Lære.

Det gjør intet til Sagen, hvor omfattende, hvor stor og hvor ubarmhærtig vor Paastand synes til den uheldige Læser, den er ikke desto mindre sand; og det er vor Hensigt i denne korte Artikel at bevise ud af den hellige Skrift paa saa tydelig og kortfattet en Maade som mulig, først: At der skulde komme et „Frafald“; at formedelst Menneskenes Ulydighed og Ugudelighed, Kristi Evangeliums Kundskab og Kraft skulde blive borttaget fra

Jorden, og efterlade dens Indbyggere uden dets livgivende Straaler til at samle omkring i Mørke i en lang Periode af mange Aarhundreder. For det andet: At udpege hvori Lærdommene af Nutidens Kristne ere afvigende i mange vigtige Punkter og Principer fra de Lærdomme, som lærtes af de forrige Dages Hellige, der maa antages for at være rigtige underrettede, og Forkyndere af den oprindelige Tro.

Dette store Frarafald, der begyndte strax efter Frelserens Død og siden blev saa almindelig, var tydelig forudsagt af Amos, Jeremias, Esaias, Daniel og andre af Bibelens tidligere berømte Historiefriivere, længe før den ydmyge Nazaræers Komme. Et af de mest slaaende Skriftsteder angaaende dette Uemue, der viser den forfærdelige Tilstand, som Jordens Indbyggere stude, formedelst deres Dvertrædelse af Guds Love og ved at forandre hans Skikke og Ordinanser, komme i, er den Forudsigelse, som findes optegnet i Esaias 24. Kapitel fra 1—6. Vers:

„Se, Herren udtpommer Landet og

gjør det øde; og forvender dets Skikkelse, og adspredter dets Indbyggere; og det skal gaa Præsten saasom Folket, Tjeneren saasom hans Herre, Tjenestepigen saasom hendes Frue; den der kjøber, saasom den der sælger; den der udlaaner, saasom den der laaner; den der sætter paa Ager, saasom den der tager paa Ager af ham. Landet skal blive saare udtømt og saare bedrøvet; thi Herren haver talet dette Ord. Landet sørger, det forsmægter; de Høje af Folket i Landet ere blevne afmægtige; thi Landet er bestemt for dets Indbyggers Skyld, thi de overtræde Love, forvende Skikke, gjøre en evig Pagt til Intet. Derfor forterer Forbandelsen Landet, og de, som bo deri, blive ødelagte; derfor blive de brændte, som bo i Landet, og der skulle blive saa Menneſter tilovers."

For at tilintetgjøre Vægten og den virkelige Mening af dette Skriftsted, have Nogle paastaet, som hænge fast ved den Ide, at Evangeliet har aldrig været borttaget og aldrig var bestemt til at blive borttaget fra Jorden, at efter som Esaias levede og skrev under den mosaiske Husholdning, saa havde han alene Hentydning til den mosaiske Lov, at det var den, der skulde forandres, at det var den Pagt, som skulde blive brudt. Men dette er absolut en taabelig og vildledende Betragtningssmaaade deraf, af den simple Grund, at denne Pagt, der indbefattede Love af kjødelige Bud som Paulus kalder det, var aldrig, da den blev oprettet ved Herrens Befaling, bestemt til at være evig i sin Natur. Den blev oprettet i en vis og særegen Hensigt og skulde gjælde en vis Tid, og naar den havde fuldført det, hvorfor den blev indført, da skulde den atter ophæves.

Det synes, at Israelliterne havde Evangeliet forkyndt for dem; „men Ordet, som de hørte, gavne dem intet, fordi

det ikke forenede sig med Tro i dem, som hørte det." Derfor blev Gjengældelses Lovens indstiftet, hvilken Lov fordrede Øje for Øje og Tand for Tand, og var passende for deres Tilstand og Omstændigheder, som Paulus siger: „Loven er vorden vor Tugtemester til Kristus, at vi skulde blive retfærdiggjorte ved Troen, men nu Troen er kommen, ere vi ikke mere under Tugtemesteren". Gal. 3.

24—25. Israel var ikke længere forpligtet til at vise Lydighed til Lovens Fordringer og den blev ugyldig og uden Kraft, thi Troen, som kom og afløste den, var hverken mer eller mindre end Evangeliets højere Lov, der lærte Tilgivelse og Barmhertighed; og Frelseren var aldrig mere lykkelig, end naar han fremstillede Evangeliets Øpperlighed frem for Moselov, og dets Principers Skjønhed, Kraft og Renhed i et skjønt, men simpelt Sprog, og prøvede paa, at indprænte dem i Folkets Sind og Hjerte. Det var denne Lov, den evige Pagt og ingen anden som Profeten Esaias hentydede til og forudsagde skulde blive brudt, naar han nedskrev de ovenansførte Ord.

Det er ikke mindre forbausende, at læse Amos Beskrivelse om Verdens Tilstand i de sidste Dage, naar han siger:

„Se, de Dage komme siger den Herre, Herre, at jeg vil sende Hunger i Landet; ikke Hunger efter Brød og ej Tørst efter Vand, men efter at høre Herrens Ord. Og de skulle vanke hid og did, fra Hav og indtil Hav, og fra Norden og indtil Østen; de skulle løbe omkring, at søge efter Herrens Ord, og ikke finde det." Amos 8. 11—12.

Uden at ansøre flere Skriftsteder fra det gamle Testamente angaaende denne Gjenstand, ville vi gaa over til Frelserens Dage, da hans Rige blev oprettet paa Jorden, og vise fra det nye Testaments Skrifter og Dringer af udvalgte og

dygtige Lærere, at disse Profetier ere idet mindste tilbøielig blevne opfyldte, at Profetierne, udtalt af de Gamle, stemme i enhver Henseende med Guds Tjeneres Beretninger i den kristne Husholdning, hvilket burde tilfredsstille ja overbevise ethvert tænksom og ærligt Sind om, at hvis de ikke allerede ere opfyldte i sin Helhed, saa er dog idet mindste den Del af samme, som omtaler Afvigelserne fra den oprindelige Kirkes Skikke, Lærdomme og Organisation.

Da Kristus kom i Tidens Midte og oprettede sin Kirke under Forsølgelse og Sorg, vidste han, at Saliggjørelses Planen vilde blive forkastet og behandlet med Foragt; og han underrettede sine Disciple om, at bitter Forsølgelse og en grusom Død ventede dem. Uagtet han havde en Plan at tilbyde Menneskeslægten, som var fuldkommen i enhver Henseende, saa vidste han dog, at den store Mængde ikke vilde antage den, og at den uskæmte Gave — det evige Liv — at bo i Herlighedens Boliger i Faderens Nærvarelse, i Selskab med Abraham, Isak og Jakob, og andre forløste og helliggjorte Hellige ikke vilde blive modtaget, og at Verdens, Rjødets og Djævelens Kræfter skulde blive opstillet med en saadan Magt mod Riget, at det tilsidst vilde ende med dets Spønderlemmelse og Mørkets Magts Triumf. Dette er den eneste Slutning, som kunde drages af Frelserens Ord, som er optegnet hos Math. 24, 9 og 11, 12.

„Da skulle de overantvordes Eder til Trængsel og slaa Eder ihjel; og I skulle haves af alle Folkene for mit Navns Skyld.“

„Men fra Johannes den Døbers Dage indtil nu, trænger man med Vold ind i Himmeriges Rige; og de, som trænge ind, rive det til sig.“

Paulus, der var den lærdeste af Apostlene, dvæler meget omstændelig i

sine talrige Skrivelser ved den Fremgang, som falske Lærere skulle have i at forandre Kristi Evangelium og lede Folket fra Sandhedens uforanderlige Vej, der blev vist os af den Herre Jesus, og han fremstiller paa en klar og tydelig Maade den sørgelige Tilstand, hvori Jordens Indbyggere skulde befindes i de sidste Dage. I sit andet Brev til Timotheus 3, 1—5. siger han:

„Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente; thi Menneskene skulle være egentjærlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, Forældre u lydige, utaknemmelige, vanhellige, ukjærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjærlighed til det Gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Bøllyst, end de elske Gud, som have Gudstrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft.“

I det følgende Kapitel 3. og 4. Vers siger han: „Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den junde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kilder deres Øren. Og de skulle vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler.“

Den samme inspirerede Apostel siger ogsaa, naar han taler angaaende Kristi anden Komme, at Ingen maatte lade sig bedrage, „thi først maa jo Frafaldet komme.“ Og Peter, der var lige i Mynlighed og inspireret med den samme Aand, som dikterede hans berømte Medarbejder, giver os at forstaa i et tydeligt og bestemt Sprog, at „der skulle være falske Lærere, som skulle indføre fordærvelige Sekter“ iblandt Folket, at „Mange skulle efterfølge deres Nyggesløshed, for hvis Skyld Sandhedens Vej skal bespottes, og formedelst Gjerrighed skulle de med kunstige Ord søge Binding af Eder.“ 2. Pet. 2, 1—3. De skulle gjøre Rjøbmandskab

af Menneskenes Sjæle med kunstige Ord paa Grund af Gjerrighed.

Judas i sit korte Brev, opmuntrer de Hellige til at stride med Uvor for den Tro, som en Gang blev overantvordet de Hellige, og han fortalte dem, at selv paa hans Tid havde „Nogle indsnæget sig, om hvilket det alt længe siden forud er skrevet, at de ville falde under saadan Dom; Ugudelige som misbruge vor Guds Raade til Uterlighed og fornægte den eneste Herster, Gud og vor Herre Jesum Kristus.“ I det samme Brev paaminder han de Hellige om, „at komme de Ord ihu, som forud ere talede af vor Herre Jesu Kristi Apostle; thi de sagde Eder, at i den sidste Tid skulde der komme Bespottere, som vandre efter deres Ugudeligheds Lyster.“

Efter at næsten alle Apostlene vare døde, og havde beseglet deres Vidnesbyrd med deres Blod, begyndte disse Forudsigelser at erholde en bogstavelig Opfyldelse. Uagtet Uenighed og Adspittelelse fandt Sted i Kirkens tidligste Dage angaaende forskjellige Ting, saa vare Apostlene ved deres Nærværelse og vise Raad i Stand til at forene dem igjen og bevare Enighed blandt de Hellige; men da Apostlene bleve grebne af ugudelige og hævnjerrige Mænd, og uretfærdig dømtes til at lide en grusom og vanærende Død, bleve de Hellige adspredte, fordi de bleve berøvede af den ledende Haand, de havde i Guds Præstedømme. Nogle begyndte at blive svage i Troen; Andre begyndte uden Tvivl at betvivle Kristi guddommelige Mission; og Mange faldt som et Offer for listige Lærere, og forenede sig med falske og kraftsløse Religions Systemer. Træfaldet greb om sig med en saadan Hurtighed, at der allerede isølge Johannes Åbenbaring kun fandtes syv Menigheder i hele Asien, omtrent i Aaret 90, som bleve ansete

værdige til at regnes til Kristi Kirke, og nogle af disse havde besmittet sig med „fordærvelige Sekter og ugudelige Handlinger, og Johannes bebrejdede dem i strænge Udtryk, og fortalte dem, at dersom de ikke hurtig omvendte sig og i Ydmyghed vendte om til Herren, da vilde de blive flyttede fra deres Sted. Alle disse Abarfler vare til ingen Nytte. De Magter, som opstillede sig til Krig mod Kristi Kirke, bleve stærkere og stærkere som Tiden svandt hen. Strid og Uenighed om Lærepunkter blev mere almindelig og frembragte talrige Partier; og ærgjerrige Mænd vare altid villige til at borttage fra, og tilføje skadelige Lærdomme til Evangeliets Plan. Disse ødelæggende Midler spredte med en saadan Hurtighed og saa sørgelige Resultater til Kirkens Fred og Fremgang, at den allerede i Begyndelsen af det andet Aarhundrede blev adspiltet, hvilket Johannes forudsaa i sit forunderlige Syn paa Den Patmos, og findes nøjagtig beskrevet i Aab. 13, og den blev berøvet den Kraft, Herlighed og Enighed, som har karakteriseret den eneste sande kristne Kirke i Verdens forskjellige Tidsaldre og Uddelinger. Den simple og rene Tro, „som en Gang blev overantvordet de Hellige“, og for hvilken Frelseren, Apostlene og andre Disciple strede saa ædelmodig, og ofrede deres Liv i deres Fjer og Midkjærhed, var forsvunden fra Menneskenes Børn. De havde ikke mere nogen Myndighed til at forrette Evangeliets Ordinantser; thi Præstedømmet var forsvunden fra deres Midte. „Hemmelighed; Babylon den store, Moderen til Skjøger og Bederslyggeligheder“ havde faaet Herredømme; hun skulde regjere med uindskrænket Magt og vedblive en lang Tid og indføre Overtro, Adskillelse og Vanetro.

Da vi nu kortelig har beskrevet Træfaldet, som blev forudsagt af Guds

Tjenere, der levede førend det indtraf, saa ville vi nu undersøge visse Principer, som blev antaget for „sund Lærdom“ i forrige Dage; men som nu er aldeles stridende mod de antagne Meninger i Nutidens Kristendom, hvilket alt viser, at den Sidstes Fordring paa at være af guddommelig Oprindelse blot er en Paa-stand uden Vidnesbyrd til at støtte samme, og at den i Virkeligheden kun har et „Gudfrygtigheds Skin, men fornægter dens Kraft.“

I den kristne Uddeling var Kirken bæret med Apostle og Profeter, men i Nutidens Kristenhed ere de affkaffede, og om vi skulle spørge, hvorfor de ere blevne affkaffede, saa blive vi med et tilsyneladende Alvor fortalte, af de saakaldte gejstlige Professore, at de ere ikke længere nødvendige, at de Dage ere forbi, da de behøvedes, at Kristus satte dem i Kirken i Begyndelsen, indtil den var oprettet i sin Fuldkommenhed, men da dette blev udført i Apostlenes Dage, for aldrig at overvindes som de paaftaa, saa behøves deres Tjeneste ikke mere efter den Tid, og derfor findes de ikke mere. Men denne Paa-stand, med kun en eller to fejlagtig anvendte Skriftsprog til at støtte den, er i ligestrem Modstrid til Pauli Breve; thi han erklærer paa det bestemteste i sit Brev til Epheserne 2; 20, at Kirken var bygget paa Apostles og Profeters Grundvoib, og at Jesus Kristus er Hovedhjørnestenen; og i et efterfølgende Kapitel underretter han os om, at de bleve satte i Kirken „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse; indtil vi alle naa til Enhed i Troen, og Guds Søns Erkjendelse, til Mandes Modenhed, til Kristi Fyldes vogne Alder; at vi ikke mere skulle være Børn, og lade os tumle som Bølger og omdrive af ethvert Lærdoms Bejr.“

Det er uopdøvendig at spørge: Ere vi alle naaede til Enhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse? Thi de næsten syv hundrede modstridende Sekter, som findes i Verden, og de mange Millioner menneskelige Væsener i Asien, Afrika og Amerika og paa Øerne i Havet, som ikke endnu have hørt Kristi Navn, er tilstrækkelig Vidnesbyrd for, at vi ikke ere naaede dertil. Derfor, saalænge som Menneskene ere adskilte i deres religiøse Anskuelser og Meninger „og lade sig tumle som Bølger og omdrive af enhver Lærdoms Bejr,“ saalænge ere Apostle og Profeter nødvendige, thi alene ved at handle efter deres vise Undervisning og betimelige Raad vil den faldne Menneskeslæggt komme til Enhed i Troen, og naa frem til et højere Standpunkt, og stride fremad til en fuldkommen Kundskab om Faderens og Sønnens rene Karakter og herlige Egenstaber.

Naar Jorden er ikke længere begunstiget med disse gode og vise Mandes Nærværelse, vil den Almægtiges nærværende og fremtidige Hensigter ophøre at blive tilkjendegivet; Himlen vil være tilluft, og Meddelelses Midlet mellem Mennesket og dets Skaber borttaget; „thi Sandelig den Herre Herre skal ikke gjøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne“. Og et Ordsprog af Salomon siger: „Hvor der ikke er Synner, der omkomme Folket.“

En anden øjensynlig Mangel i Nutidens Kristenhed er, at Tegnene, som saa alvorlig eftertragtedes og viste sig saa øjensynlig i de første Dage, ikke findes noget Sted; i Virkelighed ere de ogsaa ansete for at være uopdøvendige i denne oplyste Tidssalder. De kunne maasse have været en Tilfredsstillelse og Opmuntring for de Hellige i den raa og uoplyste Tidssalder, da Kristus kom; men

i disse Dage, naar enhver Gren af Videnstaa er kjendt, især Theologien, og er stegen til en Højde, som aldrig før har været kjendt. I en Tidssalder som denne, der er saa mærkelig i Verdenshistorien for sin Storhed, vilde det anses for Daarstaa at antage, at disse ydre Tegn og aandelige Gaver skulde i mindste Maade tjene til at styrke vor Tro, oplyse vor Forstand eller bringe os nærmere til Gud. Saaledes er Maaden, hvorpaa mange foregivne Kristne udtrykke sig angaaende Tegnenes Nødvendighed. Endstjænt den Ide er næsten almindelig, at Tegnene kun bleve givne til at stadfæste Evangeliet's Gudsdommelighed ved dets Indførelse og kun var bestemt til at følge Apostlenes Administration, og skulde oplyse, naar de henses, saa ere der dog Nogle, som ikke antage denne bedragelige Ide og aaben erklærer, at den virkelige Aarsag, hvorfor de ophørte, var Menneskenes Afgudereri. I blandt dem kunne vi nævne John Wesley, den anerkjendte Grundlægger af Methodisternes Samsund, der siger i sin 94de Prædiken. „Den virkelige Aarsag, hvorfor den Hellig-Aands mirakuløse Gaver ikke længere findes i den kristne Kirke er, fordi de Kristne igjen ere blevne Hedninger og kun have en død Form tilbage.“

Da den store Lærer indlemmede disse ypperlige Gaver i sin store og uforanderlige Saliggjørelses Plan, vare de bestemte til at udgjøre en værdifuld og uadstillelig Del af Evangeliet, saalænge som det skulde være i Kraft, nemlig: Til Verdens Ende. Selv i Livets ydmyge Stilling var en sand Troende berettiget til en eller flere af disse Gaver; thi de vare ikke indstrænkede til noget vist Folk, Nation, Tungemaal eller Tid, som vi kunne se af den apostoliske Bestikkelse i Mark. 16, 15—18:

„Gaar bort i al Verden, og prædiker

Evangelium for al Skabningen. Hvo som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo som ikke troer, skal blive for-dømt. Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: I mit Navn skulle de uddrive Dæmle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift; skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes.“

Paulus er ligesaa tydelig i sin Skrivelse angaaende Nødvendigheden af disse Gaver. I det første Brev til Korintherne 12. Kapitel, opregner han dem og siger: „Aandens Aabenbarelse gives hver, til det som er nyttig“; og opmuntrer de Hellige til at „trakte efter de bedste Gaver“; endstjænt de ere alle nødvendige i deres Virkninger, og den ene kan ikke sige til den anden, hvor uanselig den end synes, „vi have dig ikke behov“. Alle ere nødvendige, baade smaa og store til at fuldkomme Kristi Legeme (Kirken) og afvende Adstillelse i Kirken; og det Faktum at de forskjellige Kirkesamsund ere blottede for disse Gaver, med deres fredelige og himmelske Indflydelse, thi der er ikke én, som gjør Fordring paa at være i Besiddelse af dem, er et Vidnesbyrd af ikke ringe Værdi, at de ikke tilhøre Kristi Kirke.

Johannes, den elskelige Discipel, som blev tilladt at stue ned i Eiden, medens han var paa Den Patmos, hvortil han blev Landsforvist af den despotiske og lastefulde Domitianus, der var Kæjser i Rom, saa mange afvejlende Forandringer, som skulde finde Sted blandt Jordens Riger og i Menneskenes Afsæer, og han siger, at han hørte en Engel, som skulde gjengive Evangeliet i de sidste Dage, raabe med høj Røst: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen! og tilbeder den, som haver gjort Himlen og Jorden og Havet og

Bandenes Rilder." Hvorfor skulde en Engel blive sendt med en saadan Befaling, „at tilbede den, som haver gjort Himlen og Jorden“ o. s. v., om Jordens Indbyggere havde vist Skaberens sin Agtelse og dyrket ham og ham alene? Visstelig førend et saadant Budskab vilde blive sendt til dem, maa de have sendt deres Taksigelse og Bøn til et andet Væsen, som ikke paa nogen Maade har været forbunden med hverken dem eller Jorden og aldeles forglemt den sande Skaber og himmelske Regent, hvem de alene burde tilskrive al Ære og Herlighed. Naar vi betragte det Væsens virkelige Natur og Karakter, som de Kristne have i ethvert Land og Klima givet Pris og Tilbedelse — et Væsen uden Legeme og Dele og Egenstaber — og søgt at overtale Hedningerne til at forsvage deres Træ- og Stenbilleder og forene sig med dem i at tilbede denne ukjendte, ubegribelige Gud, der er lige saa stum, usølsom og magtesløs, som de hedenste Afguder, da undres vi ikke mere over denne Proklamation, men kan tydelig indse Retfærdigheden af, at en nidkær Gud skulde prøve paa at vække dem af deres Søvn og bringe dem til at udføre deres Pligter og Ansvarligheder. Den Theori, at Gud er et Væsen, uden Legeme eller Dele, er ligesaa taabelig som den er uskristmæssig og er tilstrækkelig til at vise, selv om vi udelukke alle andre svage Sider, at Nutidens Kristendom er ufravigelig et uægte System. Aarsagen, hvorfor de Kristne have antaget saa urimelig en Ide angaaende Guds Person og Egenstaber, er, fordi de fornægte umiddelbar Aabenbaring, der udgjorde Kirkens Liv i forrige Dage, og er den eneste Maade, hvorpaa Menneskene kan opnaa nogen bestemt Kundskab om Guddommen, som ses af Frelserens Ord: „Ingen kjender Sønnen, uden Faderen, og Ingen kjender Faderen,

uden Sønnen, og den som Sønnen vil det aabenbare. Matth. 11, 27.

Vi ere underrettede om, at Gud skabte Mennesket i sit eget Billede, og at han til forskjellige Tider har beæret sine Tjenere med sin Nærvarrelse og vandrede, samtale og spiste med dem. Iblandt dem, som saaledes have nydt hans særegne Nærvarrelse, var Abraham, Jakob og Moses.

At Gud har Øjne, Læber, Tunge, Hænder og Arme o. s. v. er bekræftet af forskjellige Skribenter af det nye og gamle Testamente. Vi ere ogsaa fortalte af Paulus, at Jesus Kristus, hvem Gud sendte, var „hans Væsens udtrykte Billede“; og at Kristus lignede sine Medmennesker i Form, Udseende, Lidensstaber og Baner, er godtgjort baade af Bibelen og Verdenshistorien.

Vi kunne vedblive at udpege Bildfarelse efter Bildfarelse, indtil det vilde vise sig, at der kun er saare lidet tilbage blandt de Kristne, som ligner den gamle Kristendom; men, det var kun vor Hensigt, at fremsføre nogle af de mest iøjnefaldende Mangler, hvoraf enhver er tilstrækkelig Bevis for, at i Stedet for at Nutidens Kristne ere i Besiddelse af den Helligmand, der tager af Faderens og meddeler hans Børn og bringer baade forbigangne og nærværende Ting til deres Erindring, viser de tilkommende Ting og leder ind i al Sandhed, saa have de en Mand, til at lede dem, der leder dem blindt ind i de værste Bildfarelser og Uenigheder; og efterlader paa en svag og vaklende Grundvold en Bygning, som tilsidst vil falde i Ruin, eftersom Sandheden, som den er i Kristo Jesu, strider fremad.

Det gjør intet til Sagen, hvormed de Sidste-Dages Hellige blive udfjældte, beløjede og misrepræsenterede, fordi de proklamere den kristne Verdens Fra-

fald fra Evangeliets guddommelige Prin- ciper, det er dog et uomstødeligt Faktum, og det er grundet paa bibelske Beviser og ny Aabenbaring, og vil en	Gang blive indrømmet af Alle, som op- rigtig ønske at tjene den sande og levende Gud, hvorved de kunne naa en Ophjælse i hans Rige.
--	--

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Maj.

Myndighed.

En Embedsmand maa nødvendigvis have Myndighed, af den, som forestaar Embedet, til at udføre Embedets Forretninger, hvis hans Foretagende skal erkjendes og være til nogen Nytte for dem, som søge ham. En foregiven Myndighed kan ikke gavne Nogen, og den, som vover at bedrage Folket ved en selvtagen Myndighed ville blive betragtede som grove Forbrydere og blive straffede ved Loven.

Dersom dette er Tilfældet, med Hensyn til verdslig Myndighed, hvormeget mere maa det da ikke være med Hensyn til guddommelig Myndighed. Om selvtagen verdslig Myndighed bringer Straf og Vanære over den, som fordrifter sig til at paatage sig en saadan, hvor meget større vil ikke dens Fordømmelse blive, som selv paatager sig at handle i Kristi Sted og Embede paa Jorden.

At bedrage Menneftene i timelig Henseende kan være stadeligt nok, men at gjøre det i aandeligt Henseende er meget værre; thi det bedrager Menneftene med Hensyn til deres Sjæles evige Salighed. Om vi ville gjøre det Spørgsmaal til Nutidens sektariske Præster: Hvorfra have de erholdt deres Myndighed? Saa ville vi faa mange forskellige Svar. En har faaet sin Myndighed fra Kongen, en anden fra et Konfistorium, en tredje fra Menigheden, en fjerde fra Guds Ord, en femte har faaet indre Kaldelse og saa videre i det uendelige. Ingen af alle de religiøse Lærere, uden de Sidste-Dages Hellige, gjøre Fordring paa at have erholdt deres Kaldelse ligesom Aaron, nemlig ved en Guds Profet, uagtet Paulus siger: „Ingen tager sig selv den Ære, (at være Præst) men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var.“

Der fordres en guddommelig Myndighed for at udføre Handlinger for Menneftenes Salighed, og uden dem ere alle religiøse Ordinantser uden Nytte, og ville aldrig blive anerkjendte, og ville ikke være andet end en Gudsbespottelse. Da Jesus udsendte sine Disciple for at prædike Evangeliet, gav han dem Myndighed til at forvalte i dette Embede, men om Nogen vovede selv at paatage sig en saadan Kaldelse og udføre noget i Jesu Navn, bleve de haardt straffede, som i Tilfældet med Stevas syv Sønner.

Præstedømmet, eller Myndigheden at udføre Ordinantser i Jesu Navn, kan alene blive meddelt af En, som selv besidder denne Myndighed, der sker ved Gaandspaalæggelse (se Ap. Gj. 6, 5—6. og 13, 1—3). Præstedømmet blev borttaget fra Jorden, da Guds Profeter og Apostle lede Martyr døden, og Ingen uden dem, som havde det, kunne gjengive det. Det har ikke været paa Jorden i mange Aarhund-

dreder; og Menneskene have været overladte til sig selv og have vandret i Mørket og bogstavelig opfyldt Pauli Ord, naar han siger: „De skulle ikke fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren, og de skulle vende Ørene fra Sandheden, og henvende sig til Fabler.“

Som Følge heraf har der i næsten atten hundrede Aar ikke været Nogen, som har haft Myndighed til at tale i Herrens Navn, som kunde sige: „Saa siger Herren“ og deres Ord ville blive opfyldte. I Stedet for sand Theologi finde vi alene Gissninger og Formodninger. Guds Ord bliver i højeste Grad aandeliggjort og bortforklaret, indtil Meningen er aldeles tilintetgjort, og Religionen er bleven en dødt Form, et ydre Skin uden nogen som helst Kraft.

Da Jesus udsendte sine Disciple, gav han dem Magt over urene Aander og Magt til at helbrede de Syge o. s. v. og bød dem at lade deres Fred hvile over dem, som antog dem, sigende: „Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladne, og hvem I beholde Synderne, dem ere de beholdne.“ Deres Ord var Guds Ord til Folket, og de kunne sige med Fuldmagt fra Herren: „Thi det er den Hellig-Aands Beslutning og vores.“

Joseph Smith paatog sig ikke selv den Være at være Guds Profet og en Jesu Kristi Apostel, men han blev kaldet dertil ved Aabenbarelse fra Gud. Han erholdt Præstedømmet fra Peter, Jakob og Johannes, som aabenbarede sig for ham, ligesom Moses og Elias aabenbarede sig for dem paa Forklarelses Bjerg. De ordinerede Josef til det hellige Præstedømme, og gennem ham have atter Tusinder erholdt det, ved hvilket de kunne betjene Jordens Indbyggere og bringe Tusinder til at fryde sig i Evangeliets Sandhed.

Emigrationen. Af »Millennial Star« erfarer vi, at dette Aars Emigrant-selskaber ville komme til at gaa følgende Vej: Fra New York med en af Old Dominion-Liniens Dampere til Nordfort i Virginien, hvilket vil medtage omtrent 24 Timer. Fra Nordfort ville de gaa med Jernbanen til Chattanooga i Tennessee, derfra til Memphis ved Mississippifloden, og videre til Kansas City, hvilken Rejse vil medtage 3 Dage og 22 Timer. Fra Kansas City til Dgden vil det tage omtrent 3½ Døgn.

Paa hver Billet for en voksen Person kan medføres 135 \$ og det halve paa halve Billetter; men for Børn under 5 Aar kan intet Gods medføres. Overvægt betales med 30 Øre pr. \$ fra New York til Dgden; og Ingen kan derfor medtage Gods i Overvægt, medmindre han er beredt paa at betale derfor.

Emigranterne maa selv forsyne sig med Proviant fra den Tid de forlade deres Hjem, til de ankomme til Liverpool, og fra New York til Dgden. Der medgaar 4 Dage fra Kjøbenhavn til Liverpool, og 8 Dage fra New York til Dgden.

Uddrag af et Brev fra L. Snow.

Apostel Lorenzo Snow, der for ikke lang Tid siden var Fange i Utah Fængsel for sin Tro, skrev, Dagen efter han isfølge Højesterets Kjendelse var bleven løsladt, et Brev til sin Familie, dateret Saltstaden den 9de Februar 1887, hvorfra vi gjør følgende interessante Uddrag, der taler for sig selv:

„J elleve Maanedes har jeg været indesluttet indenfor Fængslets skumle Mure. J kan tænke Eder, at det forekom mig ligesom en Drøm, da pludselig og uforventet Fængslets Døre aabnedes, og jeg blev ført ud i min stribede Fange- dragt til en Mængde varmhjertede Benner, der ventede med Længsel paa min Ankomst. O, hvilke varme Haand- tryk og Kyften med Hænderne! Hvilke hjertelige Hilser og Lykønskninger!

Efter at denne opmuntrende Scene var forbi, og jeg havde gaaet rundt og hilset paa Alle, gik jeg til Fængslets Skræberdepartement og isørte mig en ny

Klædning af sort Klæde, og „Richard var jeg selv igjen“.

Midt i disse Sjæls Opmuntringer og hjærtefrydende Betragtninger blev jeg ledsaget af J. S. Richards til en Karet, og tog Sæde tilligemed min Datter Elisa S. D., min Søn Alvirus, og J. S. Richards Søn.

Da vi begyndte Rejsen til Saltstaden, undreder jeg over, at en saa stor Menneftemasse var bleven samlet paa saa kort en Tid. Iblandt de Forsamlede vare Heber J. Grant og John W. Taylor, af de tolv Apostles Kvorum, J. S. Richards og Hustru, Abraham H. Cannon, der repræsenterede de syv Præsidenter af de Halvfjerds, John Nicholson og Geo. C. Lambert, der repræsenterede »Deseret News«, Præs. L. W. Shurtliff af Weber Staven og mange andre Herrer og Damer, Guds ædle Mænd og Kvinder, af hvis Selstab jeg spoler særdeles stolt“.

Konferencemøde i Aarhus.

Konferencemødet i Aarhus begyndte Lørdagen den 23de April 1887 om Aftenen Kl. 8.

Tilstede vare N. C. Flygare, Præsident over den skandinaviske Mission, J. C. Nielsen, Præsident for Kjøbenhavns Konf., J. C. Nielsen, Præsident for Aarhus Konf., tilligemed de i Konferencen arbejdende Forstandere og Omrejsende Væbste.

Da Mødet var aabnet med Sang og Bøn, gjorde Konf. Præsident J. C. Nielsen nogle indledende Bemærkninger, og kaldte paa Forstanderne til at afgive Rapport.

Væbsterne J. Hansen fra Odense Gren, P. Olsen fra Horsens Gren, J. Jensen fra Randers Gren og J. C. Nielsen fra Aarhus Gren, afgave Beretning, hver for sig om de forskjellige Arbejds- marker, hvoraf det fremgik at 47. Forsamlinger vare bleve afholdte hos Fremmede, 200 Familier besøgte, og Skrifter udsprebte til en Værdi af 240 Kroner. 3 Forsamlingslokaler lejes, hvori der regelmæssig holdes Forsamlinger; nemlig i Aarhus, Randers og Odense. Siden sidste Konference vare 12 Personer bleve døpte, og der næredes Haab om, at Andre i Sommerens Løb vilde komme.

Uldsterne P. Andersen, N. Andersen og A. Tollestrup afgav en Beretning om deres Virksomhed, i hvilken de havde glædet sig, men tillige befundet hvor vanskeligt det var for Verden, at fatte Nødvendigheden af, at adlyde Evangeliets Fordringer; ikke desto mindre var det blevet forkyndt paa Steder, hvor det ikke tidligere havde været prædiket.

Forsamlingen sluttedes med Bøn af Præsident J. C. Nielsen.

Søndag Morgen Kl. 10.

Konf. Præs. J. C. Nielsen oplæste den samlede Rapport; der var 7. af de Halvsjælds, 40 Uldster, 13 Præster, 31 Lærere, 2 Diaconer og 322 Medlemmer. Ialt 415 i Konferencen. Han fremstillede Forskjellen paa Folkets Uvilighed til at lytte til Evangeliet nu, og da det først blev forkyndt i Landet. Menneffene blive mere og mere ligegyldige for deres Sjæles Saliggjørelse og Frelse.

Præsident N. C. Flygare havde glædet sig over de afgivne Rapporter. Endstjændt det kunde synes, at der var ikke meget udrettet, saa var der dog gjort mere de sidste 6 Maaneder end Noa udrettede i 120 Aar. Han lignede Evangeliet ved et tveeget Sværd; der skar til begge Sider, det vilde bringe enten Frelse eller Fordømmelse, og det tog ligesaa meget til at fordømme som det tog til at frelse Menneffene. Alle Fortidens Profeter havde peget hen til vor Tid og forkyndt om Gjenoprettelsen af Guds Kirke og Rige i de sidste Dage; hvortil de havde skuet med Glæde, og de begjærede at leve i denne Tid. De Sidste-Dages Hellige opfyldte Profetierne, om end med store Dpofrelser; thi vor Saligheds Fjende ved, at Tiden er nær, naar han skal bindes for 1000 Aar, og han søger derfor at vække Forsølgelse mod Herrens Bænk. Vi have et Arbejde

at udføre ligesom i Salomons Dage, da de opførte Templet; og ligesom Folket der med Sværdet i Haanden maatte opføre Jerusalems Mure. Folket troede, at de let kunde tilintetgjøre Mormonismen i Joseph Smiths Dage, men han var en Guds Profet, og Bærket havde Fremgang under Forsølgelse, thi dets Tilhængere bleve mere ivrige. Han opmuntrede Missionærerne til ufortrødent at arbejde, selv om de kun var et Redskab til at omvende en eneste Sjæl, saa havde de dog gjort et stort Arbejde, hvis denne ene Sjæl blev trofast. Landmanden nedlagde sin Sæd i Jorden uden at kjende Frugterne, og saaledes gjorde vi. Ved ethvert Offer som vi gjorde, erholdt vi mange Jold Frugter, og Verden agtede os, fordi vi vare bedre Mennefter, selv om de ikke kunde fatte vor Lære. En falsk Religion kunde ikke bringe en Forandring i Menneffets Liv lig den Mormonismen havde bevirket, ligesom et daarligt Træ ikke kunde bære god Frugt. Dmtalte om Daab for de Døde, og bemærkede, at det vilde være Uretfærdighed hos Gud om de mange Millioner Mennefter, som aldrig havde hørt Kristi Navn, skulde være fordømte, men Evangeliets Plan omfatter hele Slægten og Kristi Forsoning har tilvejebragt en Vej til Frelse for Alle, som vil lyde ham.

Efter middag Kl. 2.

Kirkens Autoriteter bleve foreslaaede og anerkjendte værdige til de Helliges Bøn og Tillid og Missionærerne opholdte i deres forskellige Arbejdsmarker.

J. C. Nielsen, Præsident for Kjøbenhavns Konf., sagde, at det var de Helliges Ønske, at gjøre Andre delagtige i den samme Glæde, som de selv havde erholdt ved Lybighed til Evangeliet. Det var naturligt, at forvente Aabenbaring fra

Gud, da vi ere hans Afkom, og jordiske Fædre ønske at vejlede deres Børn. Han paaviste, hvorledes Gud havde i forskjellige Tidsalbre aabenbaret sig; men ophørte paa Grund af Overtrædelse af hans Befalinger. Viste Følgerne af at forkaste et Budskab fra Himmelen, ved at henvise til Slægten i Noe Dage, der mere end 2000 Aar vare i Forvaring. Skildrede Forskjellen imellem den sande Kirke og Skjogen, eller den falske Kirke; og Guds Styrelse med Reformatorenes Opdræden til at berede Vejen for Evangeliets Gjengivelse. Disse Mænd havde været ærlige nok til at erkjende Urigtigheden af Barnedaaben og at de vare uden Myndighed fra Gud, og Forskjellen mellem Sandhed og Vildfarelse var saa stor, at Alle, som ønskede, kunde lettelig indse det.

Aften Kl. 7.

Ældste J. Hansen viste Nødvendigheden for de Hellige at leve saaledes, at Guds Aand kunde bo hos dem bestandig. Han viste Embederne i Kristi Kirke, der var nødvendig og skulde besættes nu ligesaa vel som i forrige Dage; bevidnede at Evangeliet var gjengivet ved en Engel tilligemed Præstedømmet og Apostelskabet, og opmuntrede til at søge efter at blive af de kloge Jomfruer.

Præs. N. C. Flygare sagde, at et-

hvert tænkende Menneſte maatte føle sig paavirket ved at høre Evangeliets Lærdomme fremsatte. Han forstod Udtrykket, som Paulus benyttede, „at tage Fornuften fangen“, mente at bruge sin Fornuft; thi vi brugte vor Fornuft i alle andre Ting, medens Verdens Viſe vare blevne saa ufornuftige, at de ikke troede paa Gud, eller ogsaa troede de paa en Gud, som ikke bestod af noget og var sølgelig ikke til; en saadan Religion kunde ikke opbygge Noget. Han nævnte Læren om, at der fandtes tre Personer i én, hvilken Lære fremkom med Athanasius i Begyndelsen af det 4de Aarhundrede og fremviste, at Faderen og Sønnen paa flere Steder i Skriften vare omtalte som særskilte Personligheder; Menneſkets Tilværelse forud, var noget, som Ingen kjendte, førend Gud havde aabenbaret det til Josef Smith. Familielivet var Grundvoelden for evigt Liv og fortattes i Opstandelsen med en evig Tilværelse, evigt Tilvært og evig Formerelse. Med denne Bestemmelse bleve Adam og Eva satte her paa Jorden; og Kristi Forsoning vil oprette det Tabte ved Faldets Følger.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid. Takſigelse af J. C. Nielsen fra Kjøbenhavn.

P. Peterſen,
Skriver.

Foredrag om Mormonerne.

Af Dr. M. B. Shipp.

Klippebjergene er en Række af Bjerger paa den vestlige Side af det amerikanske Fastland. Den Del af dem, som i Aften vil tilbrage sig vor Opmærksomhed, ere de, som findes i de Forenede Stater, og

i Særdeleshed den Del, som løber gennem Utah, der beboes af det forunderlige og ilde omtalte, men kun lidet forstaaet Folk, kaldet Mormoner. Amerika er anerkjendt af de Sidste-Dages Hellige for at være

Josefs Arveland, Zions Land, Stedet hvor Zions Stad vil blive bygget i de sidste Dage, hvor Evangeliet vil blive gjengivet og Guds Rige oprettet paa Jorden sænd Frelserens anden Komme.

De Betsignelser, som bleve udtalte af den gamle Patriark Jakob paa hans Søn Josefs Hoved, kaster betydeligt Lys over dette Emne, og findes optegnet i 1. Mosebog 49. 22—26. og læses som følger: „Josef er en frugtbar Dvift hos en Kilde; Døtre gif over paa Muren. Og Skytterne forbitrede ham, og stjødde og hadede ham, og hans Bue blev dog stærk, og hans Hænders Arme styrkedes af Jakobs Mægtiges Hænder; deraf er han en Hyrde, en Sten i Jsrael. Det kommer fra din Faders Gud, og han skal hjælpe dig og fra den Almægtige, og han skal velsigne dig, med Betsignelser oven af, med Betsignelser af Afgrunden, som ligger her under; med Brysters og Livs Betsignelser. Din Faders Betsignelser ere mægtigere end mine Forfædres Betsignelser, indtil de evige Højes Grænses; de skulle komme paa Josefs Hoved og paa hans Jsse, som er adskilt fra sine Brødre.“

Den store Patriark var saaledes paavirket til at give sin Søn Josef en større Betsignelse — et yndigere Land, indtil de evige Højes Grænses — end han havde erholdt af sine Forfædre, hvilket var Kanaan's Land. (1. Mosebog 48, 3—4). En videre Betsignelse af dette Land findes i den Betsignelse, som Moses udtalte over Josef. 5. Mof. 33, 13—16. „Dg han sagde til Josef: Hans Land være velsignet af Herren, af den kostelige Frugt af Himmelen, af Dugen og af Dybet, som ligger neden under. Dg af Solens Grødes kostelige Frugt, og af Maanens Fremførelses kostelige Frugt. Dg af de ældgamle Bjerges ypperlige Frugt, og af de evige Højes kostelige

Frugt. Dg af Jordens kostelige Frugt, og af dens Fylde og af hans Raade, som boede i Busken; den skal komme paa Josefs Hoved og paa hans Jsse, som er adskilt fra sine Brødre.“

I den foransførte Betsignelse have vi en Betsignelse af et forunderligt Land. „Et udvalgt Land fremfor alle andre Lande“. „For Himlens kostelige Frugt“; de ypperlige Frugter og Produkter, som Jorden frembringer i dens mange forskelligeartede Klimaer. „Jordens ypperlige Frugt“; som findes i stor Overflødighed; de udvalgte Metaller, som er Bjergenes og de evige Højes Hovedindhold. Med et Ord, saaledes skal Josefs Land og den Arvelod, som han skal erholde være. Svarer Amerika til denne Betsignelse? Taleren gav her en Betsignelse af sit Fødeland, de Forenede Stater, der mod Nord er tildels begrændset af de yndige Ferskvands Søer, hvis Bænde løbe ud i det atlantiske Ocean gennem St. Lawrence Floden. Mod Syd af den mexikanske Bugt, imellem hvilke to Grænses, der findes ethvert Klima, som man kan ønske sig, fra den kolde og tempererede til den tropiske Zone med dens forskellige Produkter, som rig Jordbund og forskjellig Klima kan frembringe. Mod Øst have vi Atlanterhavet med dets Fjorder, Havbugter og smukke Havne. Naar vi forlade dets østlige for at gaa til dets vestlige Grænses, rejse vi tusinder af Mile og passere over Alleghanebjergene paa den østlige Side, den store Mississippidal i de vestlige Stater, med dens udstrakte Sletter, der er rig bevoget med Græs, indtil vi naa Klippebjergene paa den vestlige Side af Fastlandet, og derfra endnu videre hundreder af Mile, indtil vi naa det stille Hav, der udgjør Landets vestlige Grænse.

De naturlige Frembringelser af dette Land er uberegnelig. De store Frem-

bringelser af Sæd i de nordlige Dele, og den uendelige Mængde af forskjellige Arter af Frugt af den mest smagfulde Slags; Frembringelsen af Sukker og Bomuld i vort Dixi-Land; de udstrakte Lejer af Kul, Jern i Bjergene; og Kobberminer i Indsølandet; de store Hjørde af Heste, Kreaturer og Faar, som græsser paa de udstrakte Sletter i Vesten; Bly- og Sølvminerne i Klippebjergene og Guldminerne i Kalifornien. Jeg kan ikke sige mere om mit Fødeland end den gamle ærværdige Patriark har allerede sagt om det, at det er et „udvalgt Land fremfor alle andre Lande“.

Hvorledes kom de Hellige til at ned sætte sig i Bjergene? Det vil være interessant at omtale nogle af de fornemste Aarsager og Beveggunde, som forarsagede samme; thi det er et Mirakel, at se et Folk, med saa mange Nationaliteter med forskjellige Skikke og Sædvaner, bo tilsammen i en saadan Kjærlighed, Fred og Velstand som de gjør. For at forstaa dette Omme, er det nødvendigt at kjende, at Evangeliet er gjengivet; thi efter Kristi Korsfæstelse og de gamle Apostles Død kom der et Frafald over Kirken, og der fulgte en Regjering med Despotisme og Uvidenhed, kaldet den mørke Tidsalder. Det er nødvendigt at forstaa, at Joseph Smith var en Profet, oprejst af den Almægtige i disse sidste Dage for atter at oprette hans Kirke og Rige paa Jorden, for at berede Vejen for Kristi anden Komme; og at Evangeliet skal prædiktes i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme.

D Overensstemmelse med den guddommelige Befaling, have Israels Ældste modtaget Myndigheden, som blev beseglet paa Joseph Smith af Herrens Engel, og de ere sendte til Jordens Nationer bærende Livets og Saliggjørelsens Budskab, og

kalde paa Folket til at omvende sig fra sine Synder og blive døbt til Forladelse for samme og advare dem om, at Himlens Gud er i Færd med at udøse sine Bredees Staalder paa Jordens Nationer for deres Ugudeligheds Skyld. Derfor have de Ældste opløstet deres advarende Stemmer til Jordens Indbyggere og fortalt dem at fly til Zion; thi Dagen er nær for Haanden, „naar de, som ikke ville opløste Sværd mod sin Næste, skulle fly til Zion for Sikkerheds Skyld“.

Tusinder af Mænd og Kvinder have annammet Evangeliet, som har været bragt til dem, og de have lyttet til Guds Befalinger og ere indsamlede fra Nationerne, fra Østen og Vesten og fra Derne i Havet til det Sted, som er bestemt til en Indsamling for Guds Folk i de sidste Dage.

Det var formedelst Lydighed til denne Befaling at jeg rejste til Bjergene; som Profeten Esaias siger: „Alle Indbyggere i Juda, og I som bo paa Jorden, I skulle se det, naar man opløfter Bannere paa Bjergene, og skulle høre, naar man blæser i Trompeten.“

I 1830, efterat Josef Smith havde oversat Amerikas gamle Indbyggers Optegnelse fra Pladerne, som var bleven ham overleveret af Herrens Engel, og han var bleven ordineret til Præstedømmet af Peter, Jakob, og Johannes organiserede han Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Værket spredte sig hurtigt, og efter som det havde Fremgang begyndte Forfølgelsen at blive værre og værre. Eftersom de Hellige forsamledes til et Sted, bleve Sandhedens Fiender voldsommere i deres Angreb; indtil Kirken blev drevet fra Sted til Sted; men desto stærkere Modstand de mødte desto fastere spredtes Evangeliets Principer.

Nyheberne om denne forunderlige Lære naaede snart omkring i de Forenede Stater og Tusinder bleve tillagte til Kirken.

I 1837—40 blev Evangeliet sendt til England. Det gjorde stor Fremgang. Hele Menigheder af religiøse Tilbedere, tilligemed deres Præster, antog den nye Tro; Tusinder antammede den nye Lære og emigrerede til Amerika. Men Striden mellem Lysets og Mørkets Magt blev mere og mere dødelig, og tilsidst befeglede Josef sit Vidnesbyrd med sit Blod, ligesom mange af Profeterne have gjort før ham. De Hellige bleve drevne fra deres yndige Stad, Nauvoo, beliggende paa Mississippiflodens Bredder, for at finde en Tilflugt i Klippebjergene, hvortil de bleve ledte af Profeten Brigham Young under den Almægtiges Inspiration. De forlode Civilisationens Grænser og gik ud i Ørkenen. Det var i 1847 at Pioneerne først kom ind i Utahs Dale. Paa den Tid var Utah en bogstavelig Ørken, alene beboet af nogle faa nedværdigede Indianere; og vilde Dyr strejffede omkring paa dets nøgne og øde Steder. En gammel Jæger ved Navn Bridger, der var faa vis paa, at Landet var for daarlig til at Pioneerne kunde avle noget paa det, hvoraf de kunde leve, tilbød Præsident Young et tusinde Dollars for en Bushel af Mais, avlet i Landet. Det vilde tage en betydelig Sum Penge ifølge denne Pris, for at kjøbe den Sæd, som nu avles i Bjergenes Dale.

At forandre dette øde Land til en frugtbar Mark, og bringe den til at blomstre som en Rose, har udfordret overordentlige Anstrængelser og Arbejde. Kanaler maatte graves og undertiden hugges gjennem solide Sten. Dæmninger maatte bygges over Strømmene, der komme fra Bjergenes Naviner, saaledes at Vandet kunde spredes over Landet ved Vandings System; thi Klimaet var

faa tørt, at uden en kunstig Maade at frembringe Fugtighed paa, kunde Landet ikke frembringe Sæden.

Beje maatte anlægges i de smalle Bjergpasser ind i Bjergtoppene for at faa Tømmermaterialier til at bygge Huse. Det besværlige Arbejde, som de Sidste-Dages Hellige have udført for at opdyrke deres stjerne Mark, bygget deres smukke Hjem og elskværdige Stæder, kan ikke blive fortalt. I de fem og tyve Aar, som jeg har boet i Landet iblandt Mormonfolket, har jeg været Vidne til at Ørkenens Øde er bleven frugtbringende og har udfoldet sig i Frembringelsen af de stjerne Blomster, som findes iblandt dem, der ere længst fremme i Civilisationen. Grønne Marker og yndige Søer kom frem af de nøgne Sletter ligesom ved en magisk Kraft; og Bjergene gav Sko til den stundfornede Stræben af et flittigt og lykkeligt Folk.

Intet mindre end Forsynets Haand kunde have sat Mormonfolket i Stand til at gjøre en saa storartet Fremgang. Utah fremviser i Dag til Verden et Folk, som er i Besiddelse af ligesaa gode Kundskaber alle Livets forskjellige Grene, som kan findes noget Sted paa Jorden. Men uagtet alle deres gode Egenskaber og lykkelige Tilstand, faa ere de dog hadede, forfulgte og forurettede af Regjeringens Magt; og hvorfor? Alene som en Følge af deres Religion, og fordi de hungrede Embedsjegere ønske deres haardt erhvervede men rige Besiddelser. Utlfredse med, hvad Fjenderne have udført hidtil, vedblive de at plage endnu mere for fjendtlig Lovgivning, paa det de desto bedre kunne sætte dem i Besiddelse af deres Guds og tilintetgjøre Mormonismen. Vil de have Fremgang? Nej! Guds Rige er oprettet i de sidste Dage for aldrig at blive overvundet eller givet til et andet Folk, men skal bestaa

evindelig. Vil Nationerne være i Stand til at tilintetgjøre de Sidste-Dages Helliges Religion? Nej! Men om de vedblive med deres vanhellige Krig mod Retfærdighedens Principer, da skulle de blive aldeles tilintetgjorte; medens Zions Herlighed skal vedblive at skinne klarere og klarere, og Sandhed og Ret skal op-høje Frihedens Banner over de Fries Land og de Helliges Hjem.

— En Mand i New York ved Navn Thomas Townsend har siden Aaret 1860 samlet alle de Avisberetninger, der ere fremkomne om den amerikanske Borgerkrig. Han er nu i Besiddelse af en Samling paa 100 tykke Bind, der har kostet ham 25,000 Doll. og 26 Aars Arbejde. Beretningerne ere ordnede saa godt, at man med Lethed kan følge de fremragende Officerers Virksomhed under Krigen. Dette i sin Art enestaaende historiske Værk vil sandsynligvis blive kjøbt af Bibliotheket „Columbia College“.

— I Altona fandt der forleden en formelig Bataille Sted imellem Politiet og nogle hundreder Bagabonder, der under en Razzia vare blevne fangne af Politiet, men paa Vejen til Arresten kastede sig over Betjentene og angreb dem. Man maatte kalde Bagten til Undsætning, og først efter en blodig Kamp i hvilken over 50 Personer bleve saarede, lykkedes det at faa Bugt med Bagabonderne.

Dødsfald.

Nads Christian Pedersen døde den 16de Marts 1887. Han var født i Understed Sogn i Vendsyssel, den 17de Marts 1817, og var saaledes 70 Aar gammel, og døde som en trosfast Hellig.

Niels Pedersen hensov i Døden den 28de Marts d. A. efter flere Aars tiltagende Svaghed. Han var født i Ondløse, Holbæk Amt den 19de April 1828, og emigrerede til Utah 1878; han døde trosfast i Troen paa Evangeliet.

Torsten Erlandsen afgik ved Døden den 16de Marts d. A. Han var født i Guldbandsdalen, Norge, den 2den August 1818, og emigrerede til Utah den 7de Juni 1881. Han levede og døde som en trosfast Sidste-Dages Hellig.

Erik Pharsen døde den 24de Februar d. A. i Salina, Utah. Han var 71 Aar og 9 Maanedes gammel; var født i Fredericia, Danmark, 1815, blev indlemmet i Jesu Kristi Kirke ved Daab den 21de Februar 1868, i Kolding, og emigrerede i samme Aar. Han døde i fuld Tro paa Evangeliet.

Indhold.

Frafaldet, og Manglerne i Kristen-		Uddrag af et Brev fra L. Snow ..	234
heden	225	Konferencemøde i Aarhus	234
Redaktionsbemærkninger:		Foredrag om Mormonerne	236
Myndighed	232	Dødsfald	240
Emigrationen	233		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af A. C. Flygare, Lorenkeuegade 14, 1ste Sal.

J. G. Bording's Bogtrykkeri ved B. Petersen.